

Pongrácz Ágnes versei

Mondd, mit érthet?

Mondd, mit is érthet az ember e szürke világból, kintól
s szétsebezett álmoktól megkeseredve, ha eljön
– mint bőszip képmutató-megváltó – régi szerelme?
Sört iszik, áfonya ízt köpköd, dideregve tekint szét,
nézi a semmibe hulló vágyai ritka türelmét,
nézi a szentek homlokain mint gyűlnek a ráncok,
látja a hóhér két keze közt csillanni a bárdot,
s érzi, hogy élete hangját elfedik apró túskevirágok.

1987.

Téli éjen

Fekete faluban fekete éjjelen
fekete ablakok feketén fénylenek.
Kikopott küszöbön magányos macska ül,
pókhálós kendőben Rebeka felreptül.
Fekete farakás alszik az udvaron,
közélben hirtelen nagymadár felrikolt.
Rebeka messze már, átmegy a házfalon,
hallgatja, hogy szuszogsz sötétlő hajnalon.

2008. január

Ha a csend dalol

Hallgassatok, angyalok, most a csend dalol...

zsibbadjon vérré a szélben minden érett gondolat,
nyíljon meg a pokol tornáca, s engedjen ki tüzes lángokat,
Héraklész, éledj, barázdát szánts Hadész szemében,
nekem mutass utat, és tudasd a világgal itt a pillanat,
akinek hite van, hallja,
akinek lelke van, értse,
és Te,
te, gyáva ember,
ki ott kopogsz álmaimban,
és csókká simulsz a szentiváni éjjelen,
te, aki elloptad tőlem a nyugodt éjszakákat,

és keserű tömlöcödben fogva tartod a szívem,
 ó, te, szívtelen,
 hát jól figyelj, és érezd,
 a semminek látlak és a mindennek nézlek,
 s míg füledben a légnymás tarka tömlőkön dobol,
 azt mondom neked, amit Isten a haláloed napján mondani fog:

Hallgassatok, angyalok, most a csend dalol...

2008. június 25.

Maradtam volna

Maradtam volna bús magányban...
 Ha hős sír, lelke nem remeg,
 s míg sós pataokban úszik arca,
 mosolyból készít perceket.

megsimogatnám a hajad
 világok röppennének ki az ujjaim közül
 fürge álmok ébrednének pergő hajtövekben
 az égbe kúsznának egy furcsa ködben
 oda, ahol lapos kövekre a Hold-angyal éppen leült
 megsimogatnám a hajad
 remegő könnycsepp hullna a porba
 egy részéből harmat lenne
 más részéből csillag volna
 harmadát az éj megenné
 negyedét a föld meginná
 ezredrésze halhatatlan

Vasárnapi járatok

Rám mosolygott halkán az élet,
 az alkonyi égre rózsaszín fodrot rakott,
 és amíg a nyárfa-pihék tovaszálltak a szélben,
 csak vártam...
*(Mentem volna hozzád aranyos palástban,
 aranyos palástban, gyémánt-kacagással)*
 Molnárfecske ült a fekete faágra,
 amelyen üszkös halált járt a nádégetés,
 odébb, a sarjadó zöld világban, gólyahír táncolt,
 futott felém...

*(Mentem volna hozzád, mint vulkánból láva,
arcomon tűzként hozva szenvedélyt,
mentem volna hozzád, mint szülőkhöz árva,
testemet takarja könnycsepp-kötény)*
Vajon lesz-e elég erőm majd hazatérni,
ha az Isten, nem küld elém
angyalt,
szerencse csillagot,
szakadt autót kedves kis családdal,
amikor stoppolok?
Látod, éppen ilyen csak az élet,
– az út mellett állok mindig – ha rám mosolyog,
kesernyész szájjal új-megváltást kérek,
és kapok.

*(Eljönnek majd értem, mint vulkánból láva,
és tűzként viszik el rólam az átkokat,
eljönnek majd értem aranyos palástban,
amikor angyalok húznak harangokat.)*

Rózsaszín álmok úsznak a légben,
alkonyi fényben a lét menekül.
Végig az égetett nád kusza sarján
sárgán a gólyahír fut kegyesül,
míg zöldell a hajtás,
víz csobog szendén a kis patakon,
kakukk szól messze,
és a poszáták cserregő hangján
alszik az áldás
– szőke mennyország -
végtelen úton járnak a percek,
a Péter-hegy ormán ott a remény,
s előttem ekkor Isten kezéből
nyárfa-pihéket szór a szél.

Nem tudom

A dalnokok kábán kiálltak éppen,
a színpadon peregve szólt a dob.
Isten meleg szárnyát lestem, s akkor
pofon csattant, azóta enyhén érzem
a fájdalmat, s arcom sajog, jaj, éget!
Kellett nekem? Te hol voltál, mikor
a dalnokok kábán kiálltak éppen...